

Vzpomínky na paní Bělu a poděkování

Dovolte mi, prosím, krátkou vzpomínku na báječnou paní Bělu Gran Jensen a její (a naše) hnutí Stonožka. Bez Stonožky bychom nebyli tím, čím jsme dnes, a i když už jsme dávno dospělí, navždy budeme stonožkové děti.

Když jsme tehdy kreslili první přáníčka, nikdy by nás nenapadlo, jak moc Stonožka ovlivní naše životy. Paní Jensen byla tak odhodlaná, energická a inspirativní žena, že hlavně díky ní mohlo hnutí pomoci tisícům dětí po celém světě. K sobě měla mnoho učitelů ze škol po celé zemi, mezi nimi byly i naše paní učitelky - Katka a Maruška. A já jsem se svými kamarády moc ráda, že i my jsme svými výtvary a akcemi Stonožce trochu pomohli. Vždy, když paní Běla přišla na nějakou akci, oslovovala nás: „Vy moje stonožkové děti..“, případně: „Vy moje zlaté děti..“ Děti jsme byli, i když nám bylo už dávno -cet a ne -náct.

Všechny stonožkové zážitky by vydaly na knihu, tak alespoň zmíním ty nej... Nakreslili jsme hrozně moc přáníček a jaký byl náš údiv, když jedna z nás obdržela z Norska červený rolák a teplé ponožky, aby v té daleké České republice nemrzla. Nakreslíte přáníčko, nevíte, ke komu se dostane a přijde vám teplá výbava (ty ponožky má kamarádka dodnes:-).

Potkali jsme neuvěřitelné množství osobností z politického, společenského, kulturního a sportovního života. Náš největší strach většinou byl neudělat nějaké faux pas, přeci jen květinu za všechny stonožkové děti nepředáváte náčelníkovi generálního štábu každý den. Nelovili jsme celebrity, lovili jsme zážitky. Nemohu ani popsat nadšení další kamarádky, když na stonožkové akci pozdravila pana Marka Ebena a on jí pozdravil nazpátek.

Paní Běla také vymyslela (a my věděli, že co paní Běla vymyslí, to se také podaří) vánoční charitativní koncerty jako poděkování pro děti, co celý rok Stonožce pomáhaly. Děti dostávaly dárečky od sponzorů, jenže ty dárkové tašky musel někdo naplnit...stovky dárkových tašek...Naše třída naběhla do Lucerny, nasadila „uniformy“ (například slušivé pestrobarevné rádiovky) a několik let po sobě trávila předvánoční den v dárkové manufaktuře, kdy jsme se povzbuzovali hesly jako „nekecáme, makáme“. Má „chvíle slávy“ ovšem přišla, když Stonožka slavila 18 let a já jsem měla vystoupit jako zástupce stonožkových dětí v Lucerně na pódiu. Hrozně jsem se trásla, přede mnou a za mnou šly samé významné osobnosti...jenže kdo znal paní Bělu, věděl, že odmítnout prostě nelze. Koncert se pak vysílal v televizi kolem poledního na Štědrý den. Na stonožkové koncerty jsme utíkali i z vysokoškolských přednášek, protože tradice je prostě tradice.

Díky Stonožce a výměnným pobytům jsme poznali svět. Přispívali jsme do stonožkových knih, ať texty nebo obrázky a vždy jsme byli pyšní, když jsme objevili svůj výtvar. Organizovali jsme různé sbírky.

Paní Běla vždy říkala, že dobro přitahuje dobro a my se snažili toho dobra přitáhnout co nejvíce. Její myšlenka na spojení dětí a armády možná přišla někomu na začátku moc divoká, ale nakonec se ukázala velice efektivní. Pro propagaci armády toho paní Jensen udělala nesmírně mnoho. Stonožka nás naučila pomáhat. Životem nás navždy provází slova paní Jensen, že „pomoc je privilegium“ a že „můžeme změnit to, co se děje, záleží jen na nás“.

Paní Bělo, děkujeme. Děkujeme za to, co jsme se mohli naučit a za to, co jsme mohli zažít.

Jana Kovalčíková, bývalá žákyně ZŠ Kladská s přispěním dalších stonožkových dětí